

ästus ja neid árdaste pallus, omma peále hallastada, ning puhkamisse nurga nende maias ja leiva rasukest temmale sowida, kust et temmal ei olnud ei mingisuggust rammo ennam járre, senna eßsimisse perre se fada, kust temmal suggu abbi olleks lota. Teie tenite ennestele, útles se willets hing, Jummal armo taßsumist omma hallastusse eest, mis láhbáte minnule minno keige armetuma luggu sees ülles-náitma. — Kassi árra, kissendas moisa herra. Núud on nisuggune seggane aeg, kus ei sunni ei keddagit teadmata uskuda, eggas neile asset anda maias, liati seál, kus ellamisse koht nenda fui siin ni faugel árra on teiste maiadest. — Jummal teab, útles kerjaja, kui hopis otsas minna ollen omma ihho wigga párrast: agga vmmeti ollen ma ifka püüdnud, õige innimenne olla, kes ei olle ei ühhelgi üllekohtu teinud. — Nenda rágib iggaúks, útles herra, ja párrast saab vmmeti náhha, et monni ei olle muud kui felsm. Kes neid ussub, saab furja fatsda. — Kui herra

sedda útles, ja kerjaja, wessi filmil, taewa pole watis, siis halleda süddamega praua ei sanud melhye waljo sanna mitte kaue-minne kanda. Põris ennast herra pole ja útles: eks sa ei mótle se peále, mis pühha firri kássib: „Püüdke hea melega woóraid wasto wöötta!“ ja et Issand saab wiimisel páwal öölda: „Minna ollen woóras olnud, ja teie ei olle mind mitte wasto wötnud. Jehowa on se, kes woóraid hoib.“ Agga nende párrast, kes armetumad on, ja háddaliste peále ei hallasta útleb Jummal sanna: „Kohhus peab ilma hallastuseta káima selle peále, kes ei olle hallastanud.“ — Minne finna, útles mees, ja láks wiibha táis árra. Praua útles núud lahkesti lehwa wasto: Astu finna sisse! Ja fui waene ei sanud kóndida omma jalla wigga párrast, siis praua juhhatas tedda kátpiddi ühhe pis-sukesse kambrije, mis ukse jures olli. Seált teine leidis puhkamisse wodi, ja temmale sai rohkem toitmisest kätte wödud. Kui olli sónud, ja Jummalat süddamelikultt ánnanud selle abbi eest, mis núud sai kateda, heitis tem-